

Copenhavn: Det foreliggende Lovforslag kan jeg for mit Vedkommende ikke anbefale, da det forekommer mig, at det gaar ud fra Grundsaetninger, som ere lidet folkelige, idet en Forbringshavers Fordring efter Forslaget skal have Betydning i Forhold til dens Vaegt. Dette kan jeg ikke tiltraede. Den af Sagsforerforeningen ansøgte Grund, nemlig at Smaafolks, Dagleieres og Tjenestefolks Smaafordringer have mindre Betydning end de store Fordringer, finder jeg ikke er nogen antagelig Grund, thi for Smaafolk kunne Smaasummer have lige saa stor Betydning som større Summer for store Folk. Og hvad angaar de paapegede Mangler og den Maade, hvorpaa adskillige Sagsforere i det daglige Liv kunde have udført deres Ojerv, da er dette ikke Mere, end hvad der er flet i saa mange andre Retninger. Jeg kan saaledes ikke anbefale Lovforslaget.

Jessen: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet i denne Sag, fordi det forekom mig, at de Grunde, som vare ansøgte for dette Lovforslag, vare saa overbevisende, at jeg antog, at Alle kunde samstemme deri. Jeg har derfor med stor Forundring hørt den ærede foregaende Taler ytre sig om denne Sag fra et „folkeligt“ Standpunkt. Det forekommer mig imidlertid rettest, at man anlegger ikke blot et folkeligt, men tillige et retfærdigt Standpunkt i sin Betragtning overfor denne Sag, og gaar man ud fra et retfærdigt Standpunkt, saa tror jeg, det maa erkjendes for at være rimeligt og billigt. De Forhold, som hidtil have fundet Sted derved, at enkelte Sagsforere have fundet for godt at tilvende sig, under tiden endog forinden et Bo er kommet under Konkursbehandling, Fordringer til Inkassation i Boet, hvilke tilfammen havde en overmaade ringe Verdi, hvorved de have kunnet opnaa at blive Kuratorer i Boet, og hvorved de have faaet Leilighed til at vælge Kreditorudvalg og saaledes beherske det hele Bos Behandling overfor en Kreditor, som havde en mange Gange større Fordring end alle disse smaa Fordringer tilfammen, maa siges at være absolut ubillige. Det er imidlertid ikke blot ubilligt, at saaledes en Mængde smaa Fordringer, som tilfammen ikke have nogen synderlig Verdi, ere i Stand til ved en antagen Sagsforer at beherske hele Boets Behandling, ofte i Strid med store Kreditors Interesser, men det er tillige i høi Grad skadeligt for den Mand, der bør gaa igjennem Sagsforernes Virksomhed. Jeg tror, at alle, hvilket Standpunkt de end indtage, maa erkjende det for at være et Misbrug og for Noget, som er imod den Mand, der gaar igjennem Konkursloven, at Sagsforerne saaledes forud tilvende sig denne Ret til at møde som vedkommende Kreditors Befuldmægtigede. Dette Misbrug bør hemmes; men jeg tror, at det ikke an hemmes paa anden Maade end saaledes, som

det er foreslaet her i Lovforslaget. Den Gang da Konkursloven blev givet, blev det Spørgsmaal jo meget ombehandleret, hvorvidt man skulde tage Hensyn, ikke blot til Fordringernes Antal, men ogsaa til Fordringernes Vaegt ved Bestemmelse om, hvem der skulde være Kurator i et Bo, og jeg antager derfor heller ikke, at det er noget Nyt eller noget Overraskende, at man nu, belært ved Erfaring, er kommen til det Resultat, som den høit ærede Minister har givet Udtryk i det foreliggende Lovforslag. Jeg skal derfor i Modsaetning til den foregaende ærede Taler paa det Varmeste anbefale denne Sag til Fremme og til Vedtagelse overensstemmende med det forelagte Lovforslag.

Hasle: Det er blot et Par Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte efter det Foredrag, vi nu have hørt. Den ærede Landskingsmand talte om de Misbrug, som § 66 i Konkursloven giver Anledning til, men han har ikke paavist, og jeg tror heller ikke, at man af Motiverne kan se, at der har været den Slags Misbrug, at Boerne derved ere blevne flet behandlede. Det er et Andragende fra Sagsforerforeningen, hvorpaa denne Lov hviler, men derimod er der ikke, saavidt jeg veed, fremsat nogen bestemt Klage over, at Boerne ere blevne flet behandlede paa Grund af den Maade, hvorpaa Kurator er valgt, og det mener jeg, er Hovedsagen. Derfor Boerne ikke ere blevne flet behandlede, saa tror jeg ikke, at der er nogenfømhelst Grund til at gjøre Forandring i Bestemmelserne om Kuratorvalget, og jeg skal tilføje, at selv om der ogsaa har været et og andet uheldigt Kuratorvalg, saa maatte det oplyses, at Skifteretten havde gjort sin Pligt, den Gang Kurator blev valgt. Skifteretten har nemlig Ret til at kassere Valget; er den Mand, som er bleven valgt, ikke forretningsdygtig, saa har Skifteretten Ret til at kassere ham. Men der er en anden Omstændighed, som jeg synes, at man ogsaa burde tage Noie i Betragtning, og det er den, at Fordringerne ikke ere gjennemgaaede i det Dieblit, Kurator bliver valgt. Det er jo ganske vist, at der kan komme frem fra en enkelt Forbringshaver meget store Fordringer, som tildels ere afhængige af Retskjendelser, som ikke endnu ere affagte. Naar en saadan Mand fremkommer med sin Fordring, saa kan den gjerne overslige alle de andre anmeldte Fordringer; men det vilde dog være urimeligt, at en enkelt Mand skulde kunne aldeles forhindre Kuratorvalget. Det er ikke Noget, der er gredet ud af Lusten; jeg har selv anmeldt som Forbringshaver paa Andres Begne i et Bo Fordringer, der løb op til langt over Halvdelen af Fordringernes samlede Beløb, og derimellem var ogsaa Fordringer, med Hensyn til hvilke det først kom an paa Dom, hvorvidt de bleve anerkjendte eller ikke. Jeg tror derfor, at der er god Grund til ikke at gaa ind paa denne Forandring, men i det Mindste at vente, indtil man faar, at se, at der virkelig har været Misbrug, og det ikke alene saadanne Misbrug som de, der ere omtalte,